

ПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

Човек е можел да живее щастливо само при условие, че свободно се подчини на Бога. Понеже човек зависи от своя Създател.

Но падналият ангел, Сатаната или Дявола, от завист съблазнява първия човек и успява по този начин да разклати доверието му към Създателя и да убеди човека неправилно да употреби свободата си и да наруши Божията заповед. Прелъстен от Дявола, човек искал да бъде като Бог. Всъщност, предпочел себе си пред Бога.

Последиците от това праисторическо събитие, случило се в началото на човешката история, били фатални както за нашите прародители, така и за целия човешки род. Библията нагледно ни показва, че всъщност цялата човешка история е белязана от падението, случило се на нашите прародители. Веднага изгубили благодатта на изконната светост; боят се от Бога; разрушена е хармонията, която владеела в тяхното същество; нарушено е в тях господството на духовната мощ на душата над тялото; отношенията между мъжа и жената ще се осъществяват под знака на похотта и господството; хармонията между човека и останалите създания съществено е нарушена, така че създанията стават чужди и враждебни на човека; и, онова, което най-тежко се отразява на човека, ще трябва да се върне в прахта, от която е взет. Така, чрез греха на първите хора смъртта влиза в историята на човека.

Адамовият грях с раждането преминава във всички негови потомци, на всички хора. Тази истина **св. Павел** ще изрази по следния начин: „Чрез

непослушанието на един човек станаха грешни мнозината“ (Рим, 5,19), „както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха – смъртта, и по този начин смъртта мина във всички хора, понеже всички съгрешиха“ (Рим, 5,12). Тази истина се пояснява от **II Ватикански събор** и се казва: „Това, което научаваме от Божественото откровение, съответства и на самия ни опит. Т. е., ако човек погледне в своето сърце, открива, че е склонен да върши злини и е потопен в толкова много злини, които не могат да произтичат от неговия добър Създател. Често, отказвайки да признае Бога за свое начало, човек разрушава както правилното отношение към собствената си крайна цел, така и цялата си връзка със себе си, с другите хора и с всички създания“ (GS 13)⁸.

На въпроса, който поставихме в началото на нашите разсъждения: откъде идва злото и огромната беда, която притиска хората от всички времена; и най-накрая, откъде се е взела смъртта? – няма разумен отговор, ако не свържем всичко това с корена, с Адамовия грях. Истината на вярата ни учи, че всички с раждането си сме заразени с Първия грях. Защото нашият прародител Адам приема изконната светост и праведност при акта на сътворението не само за себе си, а за цялото човешко естество. Затова, грехът на нашите прародители заразява цялото човешко естество и чрез раждането преминава във всички техни потомци. Затова

8 „Quod Revelatione divina nobis innotescit, cum ipsa experientia concordat. Nam homo, cor suum inspiciens, etiam ad malum inclinatum se comperit et in multiplicibus malis demersum, quae a bono suo Creatore provenire non possunt. Deum tamquam principium suum saepe agnoscere renuens, etiam debitum ordinem ad finem suum ultimum, simul ac totam suam sive erga seipsum sive erga alios homines et omnes res creatas ordinationem disruptit“ (Бел. прев.)

казваме, че човешкото естество е ранено, а това означава: изложено на незнание, страдание, склонно към грях и управлявано от похот.

Чрез Адамовия грях Сатаната получава определена власт над човека, макар че по същество човек остава свободен. Сатаната е много могъщ, защото е дух в чист вид, но все пак е само създание. Въздействието му както върху индивида, така и върху цялото човешко общество е много силно и често причинява тежки щети от духовно, и особено от физическо естество, води до тежки заблуди в областта на възпитанието, политиката, обществените дела и морала. Това греховно състояние на човечеството **св. Йоан** ще го нарече „греха на света“ (Йоан, 1,29). С този израз всъщност се бележи влиянието на Лукавия както върху отделни хора, така и върху различни общности и обществени структури, които са плод на човешките грехове.

Това драматично състояние на целия свят, който лежи под властта на Лукавия (I посл. Йоан, 5,19), **II Ватикански събор** изразява така: „Цялата човешка история е пропита от тежка борба срещу силите на мрака. Тази борба е започнала още от началото на света, а ще продължи, по думите Господни, чак до последния ден. Въвлечен в тази борба, човек непрестанно трябва да се бори да се придържа плътно към доброто. И единствено с големи усилия и с помощта на Божията милост може да постигне свое вътрешно единство“ (GS 37)⁹.

9 „Universam enim hominum historiam ardua colluctatio contra potestates tenebrarum pervadit, quae inde ab origine mundi incepta, usque ad ultimum diem, dicente Domino, perseverabit. In hanc pugnam insertus, homo ut bono adhaereat iugiter certare debet, nec

Сатаната, следователно, не е идея, а субект с мощ и интелект надхвърлящ този на човека, който конкретно въздейства, а главен мотив на съществуването му е ревността от доброто. Въздействието му върху човека не завършва с това, че в началото на човешката история причинява най-голямата трагедия на човечеството; **ТОЙ ОСТАВА НЕУМОРЕН И СМЪРТЕН НЕПРИЯТЕЛ НА ЧОВЕКА.**

sine magnis laboribus, Dei gratia adiuvante, in seipso unitatem
obtinere valet.“ (Бел. прев.)